

Románc

Mi az jaj, mit az éjszaka költöget bennem
mi az a szorongás, amely bennem forr...
Tán a vándorsátrak útján kéne mennem
s visszavár véres fejjel a tábor?

Mindegy kedvesem. Nem tudom, valóban,
süllyedek-e vagy csak a hajnal ez
és ősi nedvek vad lázadóban
s bűnöm a véremben, ami ébredez.

Dédapám csavargó volt, a messze hőse
Az éjjen át úgy suhant nesztelen
akár mint támadó, vagy mint az utak ismerője
futásban haza, lábujjhegyen.

Ó, az asszonyszemek! Beteljesülést
ők adnak s hitet. Kihívják sorsot.
Miattuk fogott testvérré is kést,
tűrt megvetést, béklyót és balsorsot.

Nagyapám úgy hitte: a fedél biztosabb
— ó, átok égesse a balga hitért —
ő már csak szánt-vet, juhot vág és — rab,
hisz az élettől jobbágysorsot kért.

De alkonyórán a tűzhely mellett,
hogy takarja vétkét, a nagyapám
meséket vall, ha rőzsét égetni kellett
s madár gubbasztott éhesen a fán.

Hasztalan volt már, késő bánat,
hátat fordított egész nemzetsége
s ha nem lenne szurony, a nagyapámat
tűzön égetnék és folya vére.

Hogy megvédje a sors a kóbor törzset
— ó, az árulásnak büntetése lám —
magja lett a száradó törzsnek
s így született az én apám.

És gazdag lett. És okos. És hatalom,
ami tisztesség csak vele jár.
De hasztalan! Integetett a dombhalom
hívta forró vére s a messzi határ.

S mikor a távoli világból megtért,
arany, egészség ugyan hová lett?
Becsüld meg fiam, így szólt a megtért,
a rögöt s a tetőt a fejed felett.

De hiába mondta, hiába szólt...
Menjek vagy maradjak? Ott kell lennem.
Lidérc fojtogat. S máris válaszolt
sok kóbor őszám vére bennem.

Száz szenvedély kínoz, gyötör és aláz.
Ó, bennem egész szenvedély-kutak
mély vize buzog. Felgyújt a láz:
hangosan kiáltva hívnak az utak.

Hol vagytok őseim? Nyujtsatok mind kezet,
bár kórtól sárga és halvány az arcom,
én indulok, megyek. Ha százszor is vétkezek
Ó, elkötött lovak, ó, ősi sarcom!

És éjszaka lesz a folyók partján
s hallgatom a vizek csodás csobogását
húgaim hívnak az erdők viharján
s víz tükrében látom arcuk mását.

S nem hagynálak el titeket soha,
száz ördög is hiába kísértene —
pogány szabadság, előtted mostoha
órán sem futnék. A hírnevet vigye fene!

Nem lennék áruló. Hamvaim a lángnak tessenek
ha kiadnám népem. Máglyára vessenek
a forró tűzön-vason szénné égessenek...

De sehol se lelem ócska taligám,
hogy útrakeljek, s rendezzem mit elrontott
véréim hol vagytok? Mért nem vártok rám?
nagyapám,

Lehulltatok valahol az éjbe
megölvé és holtan, gödörbe és mélybe.

(Ford.: K. A.)

Berberszki Szlobodán

Florika Stefán*)

A szerelem rabszolgája

Képzletben alkottam meg a szerelmet s ez egyetlen
remekműve az életemnek.
Nem tudom, kiben testesült meg,
s ezért rabszolgájává lettem:
térdeplek előtte s kezem tördelem,
sírok csorgó könnyel és átkozom
— mert átkozottak mindig a kigondolt istenek.

FLORIKA STEFÁN a fiatal vajdasági költőnemedékhez tartozik. Bánátban született, Versecen végezte el a gimnáziumot, jelenleg bölcsészeti hallgató. 1945-től, az első gimnazista-leányversektől máig különösen formaművészetében ért el jelentős eredményt. Első verseskötönyve, „Az ifjúság éneke” (Cântecul tinerctii) 1949-ben jelent meg. A „Könnyek és napsugarak” (Lacrimi si raze) című kötete 1953-ban látott napvilágot. Költeményeit a Knyizseвне noviné-ban, a Mladoszt-ban, a nisi Gledistá-ban, a Dnévnik-ben, a Lumniában, a Libertateá-ban, a noviszádi Letopisz-ban s más irodalmi lapokban jelentette meg. Érdekes, hogy most kiadásra készített harmadik verseskötönyvének költeményeit már szerb nyelven írta a románszármaszású költőnő. A lapunkban közölt négy jellegzetes versét is szerb nyelvről fordította a fordító.

Fehérnemű

Minden álmom felkötve lóg a kötélben
a fehérneművel melyet kitergettem reggel:
a kék is, a piros is, a fehér is, és a tarka álom
s egyedül a nap a tanúm
amikor két karom égre emelem.
Tudom: Ő nevet majd megelégedetten
és soha meg nem érti
mért lengek mint ruha a szélben.

Éjszakai ének

Ha ujjaid sétáltatod
éjszakáim láthatatlan húrjain,
süketen érint harangszavával
a vidéki templom...

Ilyenkor szobám falai
bolondos könnyű keringőt járnak
és sivár szívemen megülnek
pillantásaid galambjai...

Galambjaid elkószálnak
e sivatagban, melynek nincsen enyhe
s én így halok meg
örökké szerelemért égve...

Temetés

Bolyongok fűkönnyű léptekkel
az egykori ösvényeken, hol elszórva maradtak
hangyányi teherként a boldogság morzsái
és eltemetek sorra mindent:
suttogásaid, és a cigarettádról levert pernyét,
amely beszórta öllekezéseink ösvényeit;
s a csillagokat is, örökkévalóságba átfolyt éjszakáink tanúit,
és a hópelyheket, melyek puhák voltak, mint simogatásod,
és a virágos hársak lombját is eltemetem,
melyek könnyű lépteiddel együtt
suhogtak fel a tavaszban,
és tehetetlenségem könnyeit is, mert nem tarthattalak meg magamnak.

Könnny és virág nélküli temetés ez, —
s utána csendesesen tovább lépkedek.

Újvidék, 1953 október 13.

(Fordította: Fehér Ferenc)